

Before

Anna Todd bij Boekerij:

AFTER

Hier begint alles

Je kan niet leven zonder hem

Hij hoort bij jou

Voor altijd

Before

Anna Todd

Before

Voordat Hardin Tessa ontmoette, was hij totaal losgeslagen. Nadat ze een stel werden, was de wereld voorgoed veranderd.

ISBN 978-90-225-8854-3
ISBN 978-94-023-1397-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Before*
Vertaling: Anne-Marieke Buijs
Omslagontwerp: BAQUP
Omslagbeeld: Shutterstock.com
Zetwerk: CeevanWee, Amsterdam

© 2015 Anna Todd
De auteur wordt vertegenwoordigd door Wattpad. All rights reserved.
© 2019 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekery bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor al mijn briljante lezers,
die me meer inspireren dan ze ooit zullen weten

Hessa Playlist:

'Never Say Never' van The Fray
'Demons' van Imagine Dragons
'Poison & Wine' van The Civil Wars
'I'm a Mess' van Ed Sheeran
'Robbers' van The 1975
'Change Your Ticket' van One Direction
'The Hills' van The Weeknd
'In My Veins' van Andrew Belle
'Endlessly' van The Cab
'Colors' van Halsey
'Beautiful Disaster' van Kelly Clarkson
'Let Her Go' van Passenger
'Say Something' van A Great Big World, ft. Christina Aguilera
'All You Ever' van Hunter Hayes
'Blood Bank' van Bon Iver
'Night Changes' van One Direction
'A Drop in the Ocean' van Rob Pope
'Heartbreak Warfare' van John Mayer
'Through the Dark' van One Direction
'Shiver' van Coldplay
'All I Want' van Kodakid
'Breathe Me' van Sia

Deel I

Voordat

Als kleine jongen droomde hij over wie hij later zou worden.

Misschien een politieagent, of een leraar. Mams vriend Vance las boeken voor zijn werk, en dat leek hem ook wel wat. Maar de jongen was niet zeker van zijn eigen kunnen... Hij had geen talenten. Hij kon niet zingen zoals Joss, dat joch in zijn klas. Hij kon niet van die lange optel- en aftreksommen maken zoals Angela. Hij durfde nauwelijks iets te zeggen voor zijn klasgenoten, in tegenstelling tot die grappige, luidruchtige Calvin. Het enige wat hij graag deed was bladzijde na bladzijde lezen in zijn boeken.

Hij wachtte tot Vance ze langsbracht, meestal één keer per week, soms vaker. Er waren perioden dat de man niet kwam opdagen en dan verveelde hij zich, las hij keer op keer dezelfde gescheurde bladzijdes van zijn favorieten. Maar hij leerde erop te vertrouwen dat de vriendelijke man altijd terug zou komen, met een boek in zijn hand.

De jongen leek elke twee weken een paar centimeter te groeien en met elk nieuw boek slimmer te worden.

Zijn ouders veranderden door de seizoenen heen. Zijn vader werd lawaaiiger en rommeliger. Zijn moeder raakte steeds meer uitgeput, haar gesnik vulde de nacht, harder en harder. De stank van tabak en nog erger trok in de muren van het kleine huis. Zoals hij erop kon rekenen dat de gootsteen vol vieze borden stond, zo rook de adem van zijn vader naar whisky. Naarmate de maanden verstreken vergat hij zelfs soms hoe zijn vader eruitzag.

Vance kwam steeds vaker langs en het viel hem nauwelijks op toen het gesnik van zijn moeder 's nachts veranderde. Hij had op dat moment vrienden gemaakt. Nou ja, het was er één. Diegene verhuisde en hij deed zelf nooit de moeite om nieuwe vrienden te vinden. Die

had hij voor zijn gevoel niet nodig. Hij vond het niet erg om alleen te zijn.

De mannen die die nacht kwamen veranderden iets fundamenteels in de jongen. Wat hij met zijn moeder zag gebeuren maakte hem harder, en hij werd steeds kwader naarmate zijn vader meer een vreemde voor hem werd. Al gauw kwam zijn vader helemaal niet meer het smerige huisje binnen gestrompeld. Hij bleef weg, en de jongen was opgelucht. Geen whisky meer, geen kapot meubilair meer of gaten in de muren. Het enige wat hij had achtergelaten was een vaderloze jongen en een woonkamer vol halfllege pakjes sigaretten.

De jongen haatte de nasmaak van de sigaretten, maar was gek op de manier waarop de rook zijn longen vulde en hem zijn adem benam. Hij rookte ze allemaal op, en toen kocht hij er zelf meer. Hij kreeg vrienden, als je een groep rebellen en delinquenten die voor meer problemen zorgden dan ze waard waren zo kon noemen.

Hij kwam steeds later thuis en de onschuldige leugentjes en kwa-jongensstreken van de groep boze tieners veranderden in meer serieuze vergrijpen, in iets duisterders... iets waarvan ze allemaal wisten dat het verkeerd was – het diepste niveau van verkeerd – maar zij vonden dat ze alleen maar lol traptten. Daar hadden ze recht op en de adrenalinestoot die gepaard ging met de macht die ze voelden was weergaloos. Na elke gestolen onschuld werden ze arroganter, hongeriger en vervaagden hun grenzen steeds meer.

Deze jongen was nog de zachtste van het stel, maar hij was het geweten verloren waardoor hij er ooit van had gedroomd een brandweerman of een leraar te worden. Zijn houding ten opzichte van vrouwen was verstoord. Hij snakte naar hun aanraking, maar schermde zich af tegen elk soort emotionele band. Daar hoorde ook zijn moeder bij, tegen wie hij niet eens meer heel eenvoudig 'Ik hou van je' zei. Hij zag haar trouwens toch nauwelijks. Hij bracht bijna al zijn tijd door op straat en het huis betekende niets meer voor hem dan de plek waar van tijd tot tijd de pakketjes werden bezorgd. Daarop was onder de naam Vance een adres uit de staat Washington gekrabbeld.

Vance had hem ook in de steek gelaten.

Meisjes besteedden aandacht aan de jongen. Ze klampten zich

aan hem vast, drukten met hun lange nagels halvemaantjes in zijn armen terwijl hij tegen ze loog, ze zoende en ze neukte. Na de seks probeerden de meeste meiden hun armen om hem heen te slaan. Hij poeierde ze af, gaf ze geen kusjes of zachte strelingen. Vaak was hij al weg voor ze weer op adem waren gekomen. Overdag was hij high, maar 's avonds nog veel meer. Hij hing rond in het steegje achter de slijterij of in de winkel van de vader van Mark, en vergooide zijn leven met inbreken in slijterijen, onvergeeflijke filmpjes maken en naïeve meisjes vernederen. Op arrogantie en woede na voelde hij geen enkele emotie meer.

Uiteindelijk was zijn moeder het zat. Ze had niet langer het geld of het geduld om zijn vernielzuchtige gedrag op te vangen. Zijn vader had een baan op een universiteit aangeboden gekregen in de Verenigde Staten. Washington, om precies te zijn. In dezelfde staat als Vance. In dezelfde stad, zelfs. De goede en de slechte man opnieuw samen op dezelfde plek.

Zijn moeder dacht niet dat hij haar kon horen terwijl ze het met zijn vader erover had om hem daarheen te sturen. Blijkbaar had die ouwe zijn leven ietwat gebeterd, al wist de jongen dat niet zeker. Daar zou hij nooit zeker van zijn. Zijn vader had ook een vriendin, een aardige vrouw op wie de jongen jaloers was. Zij plukte de vruchten van die nieuwe kant van hem. Zij deelde maaltijden met hem waarbij hij nuchter was en hoorde vriendelijke woorden die de jongen nooit had gehoord.

Toen hij daar aan de universiteit ging studeren, trok hij uit wrok tegen die ouwe in een studentenhuis. Hoewel die plek hem niet beviel, voelde hij een vleugje opluchting toen hij zijn dozen naar zijn kamer bracht die twee keer zo groot als zijn kamer in Hampstead was geweest. Er zaten geen gaten in de wanden; er kroop in de badkamer geen ongedierte via de afvoerputjes naar boven. Hij had eindelijk een plek om al zijn boeken uit te stallen.

In het begin was hij erg op zichzelf en deed hij geen moeite om vrienden te maken. Zijn groep kwam langzaam bij elkaar en daarmee verviel hij in hetzelfde duistere patroon.

Hij kwam nagenoeg een kopie van Mark tegen, helemaal in Amerika, waardoor hij geloofde dat de wereld zo hoorde te zijn. Hij begon

te accepteren dat hij altijd alleen zou zijn. Hij was goed in het krenken van mensen, in het veroorzaken van problemen. Hij kwetste weer een meisje, op dezelfde manier als zijn vorige slachtoffer, en hij voelde dezelfde wilde, destructieve storm door zijn lijf gieren. Hij begon te drinken zoals zijn vader dat had gedaan, waardoor hij de ergst mogelijke hypocriet werd.

Het kon hem echter niets schelen; hij was gevoelloos en hij had vrienden en zij hielpen hem het feit te negeren dat niets in zijn leven echt was.

Niets deed er echt toe.

Niet eens de meisjes die probeerden tot hem door te dringen.

Natalie

Toen hij het donkerharige meisje met de blauwe ogen tegenkwam, wist hij dat ze op zijn pad was gekomen om hem op nieuwe manieren op de proef te stellen. Ze was lief, de zachtaardigste ziel die hij tot dan toe had ontmoet... en ze was smoorverliefd op hem.

Hij haalde dat naïeve meisje uit haar keurige, ongeschonden leventje en duwde haar een donkere, keiharde wereld in die haar totaal vreemd was. Door zijn hardvochtigheid werd ze een buitenbeentje. Eerst werd ze verstoten door haar kerk, vervolgens door haar familie. De roddels waren keihard en werden door de ene bevooroordeelde vrouw met de Bijbel in hand geklemd tegen de andere gefluisterd. Haar familie was niet veel beter. Ze had niemand, en ze beging de vergissing om erop te vertrouwen dat hij meer was dan waar hij toe in staat was.

Wat hij haar aandeed was voor zijn moeder de druppel. Door hoe hij Natalie had behandeld werd hij uit Londen verbannen en naar de staat Washington in Amerika gestuurd, naar zijn zogenaamde vader. De eenzaamheid die hij al die tijd had gevoeld was nu eindelijk werkelijkheid geworden.

De kerk zit vol vandaag, rijen en rijen vol mensen, allemaal samengekomen om te bidden op een hete middag in juli. Elke week weer, meestal dezelfde mensen, die ik allemaal van voor- en achternaam ken.

Mijn familie leeft hier als adel in een van de kleinste ontmoetingsplaatsen van Jezus.

Mijn zusje Cecily zit naast me op de voorste rij waar ze met haar

kleine handen aan een beschadiging in het hout pulkt. Onze kerk heeft niet zo lang geleden subsidie gekregen om de binnenkant gedeeltelijk te renoveren en onze jeugdgroep heeft geholpen de voorraden te verzamelen die door de gemeenschap zijn gedoneerd. Deze week is het onze taak om verf te bemachtigen van de plaatselijke bewoners en deze banken te schilderen. Ik ben 's avonds van de ene bouwmarkt naar de andere gegaan om daar om een bijdrage te vragen.

Alsof het de moedeloosheid onderstreept die ik bij deze taak voel, hoor ik een zacht krakend geluid en zie ik dat Cecily een stukje hout heeft afgebroken. Haar nagels zijn roze gelakt, in dezelfde kleur als de strik in haar donkerbruine haar, maar jeetje, wat kan dat kind vernielzuchtig zijn.

'Cecily, die moeten we volgende week opknappen. Doe dat alsjeblieft niet.' Ik neem voorzichtig haar handen in de mijne en ze pruilt een beetje. 'Je mag helpen bij het schilderen om ze weer mooi te maken. Dat vind je toch wel leuk?' Ik glimlach.

Ze glimlacht terug, een schattige lach met ontbrekende tanden, en knikt. Haar krullen dansen mee, waardoor mam eer heeft van haar werk met de krultang vanmorgen.

De pastoor is bijna klaar met zijn preek.

Mijn ouders houden elkaars hand vast en staren voor zich uit.

Zweet heeft zich op mijn nek verzameld en rolt daarvandaan in plakkerige druppels langs mijn rug terwijl woorden over zondigen en lijden door mijn hoofd glijden. Het is hierbinnen zo heet dat de make-up van mijn moeder langs haar hals glijdt en er zwarte kringen rond haar ogen ontstaan. Dit zou de laatste week zonder airconditioning moeten zijn. Als dat niet zo is, zal zelfs ik misschien wel doen alsof ik ziek ben om deze bloedhete plek te vermijden.

Aan het eind van de dienst gaat mam met de vrouw van de pastoor praten. Mam bewondert haar heel erg, een beetje te veel zelfs, als je het mij vraagt. Pauline, de belangrijkste vrouw binnen onze kerk, is hard en leeft maar weinig mee met anderen, dus ik begrijp wel waarom mijn moeder haar mag.

Ik zwaai naar Thomas, de enige jongen van mijn leeftijd in onze jeugdgroep. In het voorbijgaan, terwijl ze de hele stoet mensen

volgen die de kerk verlaten, zwaaien hij en zijn hele gezin terug. Ik kan zelf ook wel wat frisse lucht gebruiken, dus ik ga staan en veeg mijn handen af aan mijn lichtblauwe jurk.

‘Neem jij Cecily mee naar de auto?’ vraagt pap met een veelbetekenende glimlach.

Hij gaat proberen mam mee te krijgen, zoals elke zondag. Ze is een van die vrouwen die maar door blijft kletsen nadat ze al zeker drie keer afscheid heeft genomen.

In dat opzicht lijkt ik niet op haar. Ik probeer juist op mijn vader te lijken. Hij zegt niet veel, maar die paar woorden dragen meestal een heel leven aan betekenis met zich mee. En ik weet dat pap het fantastisch vindt hoeveel er van hem terug te zien is in mij, van zijn rustige manier van doen, zijn donkere haar en lichtblauwe ogen (de duidelijkste trekjes) tot onze lengte. Of het gebrek daaraan. We komen allebei maar net boven de een meter vijfenzestig uit, al is hij nog net iets langer dan ik. Mam plaagt ons altijd dat Cecily ons al heeft ingehaald tegen de tijd dat ze tien is.

Ik knik naar pap en pak de hand van mijn zusje vast. Ze loopt sneller dan ik, haar kinderlijke enthousiasme zorgt ervoor dat ze zich zo door het restantje van de kleine menigte haast. Ik wil haar naar me toe trekken, maar ze kijkt me met een enorme glimlach op haar gezicht aan en dan zit er niets anders op dan met haar mee te rennen. We trekken een sprintje, springen de trap af, zo het gazon op. Cecily slalomt om een ouder echtpaar heen, en ik lach als ze gilt en maar net Tyler Kenton kan ontwijken, de gemeenste jongen van onze kerk. De zon straalt en de lucht voelt zwaar aan in mijn longen en ik ren sneller en sneller achter haar aan tot ze struikelt en op het gras valt. Ik laat me op mijn knieën zakken, leun naar voren en veeg haar haar voor haar gezicht weg. Tranen schitteren in haar ogen en haar onderlip trilt hevig.

‘Mijn jurk...’ Ze klopt met haar handjes op haar witte jurk, waarbij ze zich op de grasvlekken op de stof concentreert. ‘Die is verpest!’ Ze verbergt haar gezicht in haar smoezelige handen.

Ik pak die vast en trek ze omlaag. ‘Die is niet verpest,’ zeg ik zacht met een glimlach. ‘Die kan worden gewassen, liefje.’ Ik veeg met mijn duim de traan weg die over haar wang rolt.

Ze haalt haar neus op en is er nog niet klaar voor om me te geloven.

‘Dat gebeurt zo vaak. Dat is mij zeker al dertig keer overkomen,’ verzeker ik haar, ook al is dat gelogen.

Haar mondhoecken krullen op, terwijl ze vergeefs probeert een glimlach te onderdrukken. ‘Nietes.’

Daar heeft ze me mee te pakken. Ik sla mijn arm om haar heen en trek haar overeind. Mijn blik glijdt langs haar bleke armen om te controleren dat ik niets over het hoofd zie, maar die zien er normaal uit. We lopen zo over het kerkhof naar het parkeerterrein. Mijn ouders naderen ons vanuit die richting. Het is mijn vader duidelijk gelukt mam eindelijk weg te sleuren bij het geroddel.

Tijdens de rit naar huis zit ik achterin naast Cecily en teken ik vlingertjes in haar favoriete kleurboek terwijl mijn vader tegen mijn moeder praat over het probleem met de wasbeer die achter het huis in de vuilnisbakken klimt.

Pap parkeert op de oprit en laat de motor draaien. Cecily geeft me vlug een kus op mijn wang en laat zich uit de auto glijden. Ik volg haar, geef mijn moeder een knuffel en krijg een kus op mijn wang van mijn vader voor ik achter het stuur ga zitten.

Pap kijkt me aan. ‘Pas goed op, meisje. Met dit zonnige weer zullen er veel mensen op pad zijn.’ Hij schermt zijn ogen af met zijn vlakke hand. Het is de zonnigste dag die Hampstead in tijden heeft gehad. De hitte was er al, maar de zon niet. Ik knik en beloof mijn vader dat ik voorzichtig zal zijn.

Ik wacht tot ik onze buurt uit ben voor ik een andere radiozender opzet, de volumeknop opendraai en meezing met elk nummer op weg naar het centrum van de stad. Het is mijn doel om van alle drie de winkels die ik bezoek drie emmers verf te krijgen. Ik zal blij zijn als ik er van ieder één krijg, maar het doel is drie zodat we genoeg hebben om alles goed in de verf te zetten.

De eerste winkel, Mark’s Paint & Supply, staat erom bekend de goedkoopste van de stad te zijn. Mark, de eigenaar, heeft een heel goede reputatie in onze buurt en ik kan niet wachten om hem te ontmoeten. Ik parkeer op het nagenoeg lege terrein; er staan verder alleen maar een zo te zien klassieke felrode auto en een busje.

Het gebouw is oud, gemaakt van houten planken en onstabiele gipsplaten. Het bord hangt scheef en de M is nauwelijks te lezen. Als ik de houten deur openduw, kraakt die en rinkelt er een belle-tje. Een kat springt van een kartonnen doos af en landt vlak voor me op de vloer. Ik aai de pluizenbol even voor ik naar de kassa loop.

Binnen is het net zo'n rommeltje als buiten en daardoor zie ik de jongen achter de kassa in eerste instantie niet. Ik schrik een beetje van zijn aanwezigheid. Hij is lang en heeft brede schouders; hij ziet eruit als het soort jongen dat al jaren flink sport.

'Mark...' Ik probeer me zijn achternaam te herinneren. Iedereen noemt hem altijd Mark.

'Ik ben Mark,' zegt iemand achter de sportieve jongen.

Ik leun iets opzij en zie een andere jongen achter het bureau op een stoel zitten, helemaal in het zwart gekleed. Hij is veel tenerder dan de eerste jongen, maar zijn uitstraling is op de een of andere manier veel sterker. Hij heeft donker haar dat in pieken overeind staat, maar er valt een lok over zijn voorhoofd. Er zitten allerlei tatoeages op zijn armen, willekeurig geplaatste stukken zwarte inkt op een canvas van gebruinde huid.

Dat is niet echt mijn ding, maar in plaats van een oordeel over hem te vellen vraag ik me alleen maar af waarom iedereen deze zomer lekker bruin is, behalve ik.

'Niet waar, ik ben Mark,' spreekt een andere stem.

Aan zijn andere kant zie ik een jongen staan van gemiddelde lengte, met een tengere bouw en gemillimeterd haar.

'Maar ik ben Mark junior. Als je op zoek bent naar mijn vader, die is er vandaag niet.'

De derde jongen heeft ook een aantal tatoeages, al zijn die beter georganiseerd dan die van het joch met het woeste haar, en hij heeft een piercing in zijn wenkbrauw. Ik weet nog dat ik mijn ouders vroeg of ik een navelpiercing mocht laten zetten en ik lig tot op heden nog steeds dubbel als ik me hun verafschuwde reacties herinner.

'Hij is de betere van de twee Marken,' deelt de jongen met het woeste haar loom mee met zijn zware stem. Hij glimlacht en er

verschijnen twee diepe kuiltjes in zijn wangen.

Ik lach, al vermoed ik dat dit niet eens in de buurt van de waarheid komt. 'Op de een of andere manier betwijfel ik dat,' plaag ik.

Ze lachen allemaal mee en Mark junior komt met een glimlach een stap dichterbij.

De jongen op de stoel staat op. Hij is zo lang dat het zijn aanwezigheid nog eens versterkt. Hij komt naar voren en torent boven me uit. Hij is knap en heeft sterke gelaatstrekken: een scherpe kaaklijn, donkere wimpers, volle wenkbrauwen, een smalle neus en lichtroze lippen. Ik staar naar hem en hij staart terug.

'Is er een bepaalde reden dat je op zoek bent naar mijn vader?' vraagt Mark.

Als ik niet meteen antwoord, kijken Mark en de atleet tussen hun vriend en mij heen en weer.

Met een schok verbreek ik het oogcontact. Het is gênant om te worden betrappt terwijl ik hem sta aan te gapen. 'Ik ben hier namens de Hampstead Baptist-kerk en ik vroeg me af of jullie misschien verf of andere benodigdheden aan ons zouden willen doneren. We zijn onze kerk aan het verbouwen en kunnen wel wat hulp gebruiken...' Ik val stil omdat de charmeur met de roze lippen diep in discussie is verwickeld met zijn vrienden. Hij fluistert zo zacht dat ik het niet kan horen.

Opeens kijken ze me alle drie met een glimlach aan.

Mark is de eerste die wat zegt. 'Dat kunnen we wel voor je regelen.'

Zijn glimlach komt wat slinks op me over, al weet ik niet wat me er precies aan stoort. Ik wil hem bedanken, maar...

Hij kijkt zijn vriend aan die een enorm schip op zijn biceps getoëerd heeft staan. 'Hardin, hoeveel blikken staan er daar?'

Hardin? Wat een ontzettend aparte naam, die heb ik nog nooit eerder gehoord.

De mouwen van die Hardin bedekken nauwelijks de onderkant van het houten schip. Dat is mooi gedaan; de details en het schaduwwerk zijn goed uitgevoerd.

Als ik naar zijn gezicht kijk blijft mijn blik heel even op zijn lippen hangen en ik voel mijn wangen gloeien. Hij staart me recht

aan en ziet hoe grondig ik zijn gezicht bestudeer. Ik zie het oog-contact tussen Mark en Hardin, maar wat Mark geluidloos tegen hem zegt ontgaat me.

‘Wat dacht je van een ruil?’ Mark knikt naar Hardin.

Hier heb ik wel oren naar. Deze Hardin lijkt me grappig. Een beetje apart, maar ik mag hem tot nu toe. ‘Wat voor een ruil?’ Ik draai het uiteinde van een lok haar om mijn vinger en wacht af. Hardin staart nog steeds naar me. Hij heeft een wat behoedzame uitstraling. Dat voel ik zelfs op deze afstand. Onwillekeurig ben ik heel erg benieuwd naar deze jongen die zo ontzettend zijn best doet om er stoer uit te zien. Ik krimp in elkaar als ik denk aan wat mijn ouders zouden denken, aan hun reactie als ik hem mee naar huis zou nemen. Mijn moeder vindt tatoeages verkeerd, maar ik weet het niet, hoor. Dat is niet echt mijn ding, maar het is een manier om je te uiten en daar is altijd iets van schoonheid in te vinden.

Mark krabt aan zijn gladde kaak. ‘Als je op twee dates gaat met mijn vriend Hardin geef ik jou veertig liter verf.’

Ik kijk naar Hardin, die me met een spottend lachje aankijkt. Die lippen van hem zijn zo mooi. Zijn ietwat vrouwelijke gelaats-trekken maken hem veel aantrekkelijker dan zijn zwarte kleding of warrige haar. Zouden ze hier dan over hebben gefluisterd? Dat Hardin me leuk vindt? Daar denk ik even over na.

Mark verhoogt de inzet. ‘Elke kleur, mat of glanzend, je zegt het maar. Gratis. Veertig liter.’

Hij is een goede verkoper. Ik klak met mijn tong. ‘Eén date.’

Hardin lacht.

Zijn adamsappel beweegt mee en daar zijn die kuiltjes in zijn wangen weer. Toen ik hier net binnen was, was me niet opgevallen hoe knap hij is. Ik concentreerde me zo erg op het bemachtigen van de verf dat het me nauwelijks was opgevallen hoe groen zijn ogen zijn onder het fluorescerende licht in de verfwinkel.

‘Een date is goed.’ Hardin schuift zijn hand in zijn zak.

Mark kijkt naar de jongen met het gemillimeterde haar.

Met een triomfantelijke glimlach vanwege mijn geslaagde onderhandelingspoging geef ik de kleuren door die ik nodig heb voor

de houten banken, de wanden en de trap, en al die tijd doe ik alsof ik niet nu al uitkijk naar mijn date met Hardin, de wat gereserveerde jongen met het rommelige kapsel die zo onschuldig en verlegen is dat hij bereid is om veertig liter verf te ruilen voor een date.

Molly

Zijn moeder vertelde hem verhalen over gevaarlijke meisjes toen hij klein was.

Hoe gemener een meisje tegen je is, hoe meer ze voor je op de vlucht slaat, hoe leuker ze je vindt. Je moet haar achtervolgen, zo wordt kleine jongens geleerd. Wat die opdringerige jongens ontdekken als ze ouder worden is dat als een meisje je niet leuk vindt, ze je meestal gewoon echt niet leuk vindt.

Het meisje groeide op zonder een rolmodel om haar te leren hoe ze een vrouw moest worden. Haar moeder droomde van een flitsend leven, groter dan waar ze zelf voor kon zorgen, en het meisje leerde hoe mannen zich hoorden te gedragen door het gedrag van de mannen om haar heen te bestuderen.

Toen het meisje ouder werd, kreeg ze de regels van het spel snel onder de knie en werd ze er een meester in.

Ik trek mijn jurk omlaag terwijl ik het donkere hoekje omsla naar het steegje. Ik hoor het mesh scheuren en ik vloek omdat het me weer is gelukt.

Ik had de trein naar het centrum genomen in de hoop om... iets voor elkaar te krijgen. Wat, dat weet ik eigenlijk niet, maar ik ben het echt zo verschrikkelijk zat om me zo te voelen. Leegte kan ervoor zorgen dat je dingen doet die je je nooit eerder had voorgesteld en dit is de enige manier om dat fucking gigantische gat in me te vullen. De voldoening neemt toe en af terwijl mannen naar me lonken. Ze hebben het idee dat ze er recht op hebben om dat te doen aangezien ik me op een manier kleeft waarmee ik doelbewust

hun aandacht trek. Ze zijn walgelijk en slaan de plank compleet mis, maar ik speel in op hun lust, moedig hun gedrag aan met een knipoog. Een verlegen glimlach naar een eenzame man brengt veel teweeg.

Het maakt me kotsmisselijk dat ik die aandacht nodig heb. Het is meer dan een zeurende pijn; het is een kokendhete, brandende behoefte.

Terwijl ik de volgende hoek omsla komt er een zwarte auto aan. Ik wend mijn blik af als de man achter het stuur langzamer gaat rijden om eens goed naar me te kijken. Het is donker op straat en dit zigzaggende steegje ligt vlak achter een van de rijkste buurten van Philadelphia. De straten zijn omzoomd door winkels die hierachter allemaal hun eigen losplaats hebben.

Er zit te veel geld in de Main Line, maar het ontbreekt de mensen aan manieren.

‘Zin in een ritje?’ vraagt de man, als hij zijn elektrische raampje met een zacht gezoem heeft laten zakken. Hij heeft wat rimpels en zijn zandbruine haar dat doorregen is met grijs is netjes in een scheiding gekamd. Zijn glimlach is charmant en hij ziet er goed uit voor zijn leeftijd, maar elk weekend dat ik deze wandeling maak, dat ik om de een of andere onbegrijpelijke reden deze zombieroute afleg, gaat er een alarmbelletje bij me af. Die zogenaamd vriendelijke glimlach is net zo nep als mijn ‘Chanel’-tas. Hij is rijk, dat weet ik inmiddels wel. Mannen met zwarte auto’s die zo schoon zijn dat ze onder het maanlicht blinken hebben geld, maar geen geweten. Hun vrouwen hebben in geen weken – maanden, zelfs – met ze geneukt en ze struinen de straten af, op zoek naar de aandacht die ze ontzegd wordt.

Maar ik wil zijn geld niet. Mijn vader heeft daar al veel te veel van. ‘Ik ben geen hoer, vuile viezerik!’ Ik schop met mijn laars met plateauzool naar zijn stomme, glanzende auto en dan valt me de schittering van een ring om een van zijn vingers op.

Hij ziet waar ik naar kijk en verstopt zijn hand onder het stuur.

De eikel. ‘Leuk geprobeerd. Ga naar je vrouw... Ik weet zeker dat welk smoesje je haar ook hebt gegeven om een ritje te maken elk moment kan aflopen.’ Ik loop weg. Hij zegt nog iets tegen me,